

Sygn. akt X Ga 222/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

Przewodniczący SSO Lesław Zieliński

SSO Katarzyna Żymelka

SSO Barbara Przybyła (spr.)

Protokolant Marta Strzała

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 roku w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko: E. S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 8 kwietnia 2014 roku

sygn. akt VI GC 799/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej E. S. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Przybyła SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X Ga 222/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej E. S. kwoty 27.002,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. oraz kosztami procesu wynikającej z weksła, którego pozwana nie wykupiła.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd Rejonowy w Rybniku uwzględnił powództwo w całości.

W zarzutach pozwana zaskarżyła nakaz w zakresie kwoty 1.472,01 zł

i wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że kwota do zapłaty wynosi 25.530,96 zł, a powódka nie wykazała zasadności żądania kwoty dochodzonej pozwem. Zasadniczy zarzut sprzeciwu sprowadzał się jedynie do niewyczerpania przez powódkę możliwości ugodowego zakończenia sprawy.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy utrzymał w mocy nakaz zapłaty w zakresie kwoty 1.472,01 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarła z pozwaną umowę sprzedaży bezgotówkowej w systemie (...). Zgodnie z § 5 umowy w celu zabezpieczenia roszczeń sprzedającego (powódki) wynikających z nabywania przez klienta (pozwaną) towarów, jak również wszelkich roszczeń wynikających z umowy, klient (pozwana) zobowiązała się do ustanowienia na rzecz sprzedającego (powódki) zabezpieczenia w postaci wystawienia weksla własnego in blanco wraz z deklaracją wekslową w dniu zawarcia umowy. Na mocy zawartej umowy powódka sprzedała pozwanej towary i obciążyła pozwaną fakturami VAT na łączną kwotę 30.530,96 zł. Pozwana na poczet należności dokonała wpłaty kwoty 5.000 zł. Do zapłaty pozostała kwota 25.530,96 zł oraz kwota 1.472,01 zł stanowiąca sumę skapitalizowanych odsetek. Pozwana została poinformowana o wypełnieniu weksla i wezwana do jego wykupu czego nie uczyniła.

Sąd Rejonowy uznał, że powódka udowodniła roszczenie przedstawiając stosowne dowody. Natomiast pozwana w ogóle nie wypowiedziała się co do faktów przedstawionych przez powódkę, poprzestając na ogólnikowym zarzucie nieudowodnienia roszczenia ponad kwotę 25.530,96 zł, nie zakwestionowała skutecznie żadnego z przedstawionych przez powódkę dowodowych dokumentów.

W apelacji pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów postępowania poprzez pominięcie przez Sąd I instancji zgłaszanych wniosków dowodowych i tym samym błędne ustalenie stanu faktycznego.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że zmierzała do polubownego załatwienia sporu do czego jednak nie doszło.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny i prawidłowo zastosował do jego oceny wskazane przepisy prawa. Powódka uznała zarzuty apelacji za niezasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie mogła odnieść zamierzonego skutku, albowiem była bezzasadna.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

Nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości

w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa.

Ustosunkowując się do zarzutów apelacji pozwanej Sąd Okręgowy uznał je za bezzasadne.

Pozwana w apelacji wskazała na naruszenie przepisów postępowania. Pozwana nie sprecyzowała jednak, które przepisy postępowania zostały naruszone.

Z treści uzasadnienia apelacji wynika, iż mogło chodzić pozwanej o naruszenie przepisów postępowania związanych z wydaniem wyroku.

Zdaniem pozwanej Sąd I instancji nie mógł wydać wyroku na rozprawie, wobec nieobecności powódki.

Sąd Okręgowy nie podzielił powyższego zarzutu pozwanej.

W myśl przepisu 326 § 2 zd. 2 k.p.c. ogłoszenie wyroku następuje na posiedzeniu jawnym. Nieobecność stron nie wstrzymuje ogłoszenia wyroku.

Należało uznać również, iż obecność powódki na rozprawie nie była obowiązkowa. Nie zaistniały także żadne przesłanki uzasadniające odraczenie rozprawy. Zgodnie z przepisem art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Jak wynika z zebranego w aktach sprawy materiału dowodowego żadna z powyższych okoliczności nie zaistniała.

Uwzględniając powyższe odraczenie rozprawy i wyznaczanie kolejnego terminu należało uznać za bezzasadne oraz naruszające zasady ekonomiki procesowej.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie mógł ostać się także zarzut pozwanej pominięcia zgłaszanych przez nią wniosków dowodowych. Analiza treści pism procesowych pozwanej doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, iż pozwana nie formułowała w nich żadnych wniosków dowodowych, nie można zatem postawić Sądowi I instancji zarzutu podnoszonego przez pozwaną.

Należy również wskazać, że pozwana dała podstawę do wytoczenia niniejszego powództwa. Pozwana uznała roszczenie powódki w zakresie kwoty należności głównej za sprzedane pozwanej rzeczy. Pozwana zakwestionowała jedynie żądanie powódki w zakresie skapitalizowanych odsetek w kwocie 1.472,01 zł, która została doliczona do żądanej w pozwie należności i stanowiła wartość przedmiotu sporu. Żądanie zapłaty odsetek przez powódkę było uzasadnione treścią przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zatem powódka miała prawo żądania zapłaty dochodzonej pozwem należności głównej, na którą złożyła się cena sprzedaży rzeczy wraz ze skapitalizowanymi odsetkami oraz odsetkami ustawowymi, a także kosztami procesu.

Należy wskazać, wbrew twierdzeniom pozwanej, że powódka nie była zobowiązana do zawierania ugody z pozwaną, tym bardziej na warunkach zaproponowanych przez pozwaną. Powyższe nie wynika z treści żadnego z obowiązujących przepisów prawa. Ugoda jest prawem, a nie obowiązkiem. Możliwość skorzystania z tego prawa zależna jest od gotowości do zawierania kompromisów, ustępstw i zgody na rezygnację ze swoich mniej lub bardziej prawdopodobnych racji na rzecz partnera stosunku prawnego. Brak tych elementów uniemożliwia zawarcie ugody.

Pozwana nie udowodniła, że istniała po stronie powódki wola rozwiązania sporu w sposób zaproponowany przez pozwaną.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego okazało się konsekwencją rozstrzygnięcia głównego.

O kosztach postępowania odwoławczego, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego – pełnomocnika powódki w kwocie 90 zł, orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSO Barbara Przybyła SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymełka